

и на где отива тамъ
срѣдъ горитѣ китни самъ !

Развивали се пжтища по равнинитѣ седемъ дни и седемъ нощи и послали цѣлата земя. Хората радостни тръгнаха по тѣхъ и се прѣснаха по широката свѣтъ да печелятъ хлѣба си. Изъ пжтищата заскърцаха натоварени коли. Затичаха врани кончета.

По горитѣ и хребетитѣ другитѣ ангели развивали тѣснитѣ пжтеки и пѣли заедно съ птицитѣ, които ги гледали очудени:

Вий се, вий се, пжтеко,
ти изъ планината,
та по тебъ да водятъ
пастири стадата.
А пъкъ въ полунощи
тежкитѣ мецани
ти води къмъ росни
хубави поляни.
Да се поразходятъ
и да се поборятъ,
като стари баби
да си помърморятъ.

По високитѣ планини, дето
рѣдко стѣпвалъ човѣшки кракъ,
се извила пжтечкитѣ за звѣроветѣ. Видѣла пжтечкитѣ хубавата сѣрничка и запѣла:

Тѣсни горски пжтеки,
тука като скитате
що ли Вълчо — старъ хайдукъ
вие не попитате:
нѣма ли въ полянитѣ
скоро да дохожда,

страшната си банда
гордо да предвожда?
Че си ние тука
радостно живѣемъ,
въ роснитѣ поляни
цѣли дни се рѣемъ!...

А една пжтечка, която се провирала между вѣковнитѣ дървета, спрѣла на единъ върхъ да си поеме дѣхъ и си зашумукала:

Хитра Кума Лиса,
дебне въ храсталака,
кой я знай какво ли
тука дълго чака.
А пъкъ Заю-баю
скача нанагоре,
и самси на себе,
сякашъ си говори:
— Стрѣмна ми пжтечко,
ти отдолу идешъ
казвай ми да бѣгамъ,
ако нѣщо видишъ!

А единъ самотенъ боръ, застаналъ надъ една скала, гледалъ къмъ долината и тихичко зашумѣлъ:

Тѣсната пжтека
вие и извива
изъ гората китна
тиха, мълчалива.
Тукъ ще срещне Вълча,
тамъ сѣрни игриви,
а край тѣхъ елени
стѣпятъ горделиви.

Изъ една росна ливада се проточила като свила и заблѣстѣла на слънцето тѣсната пжтечка, по която миналъ охлювѣтъ.